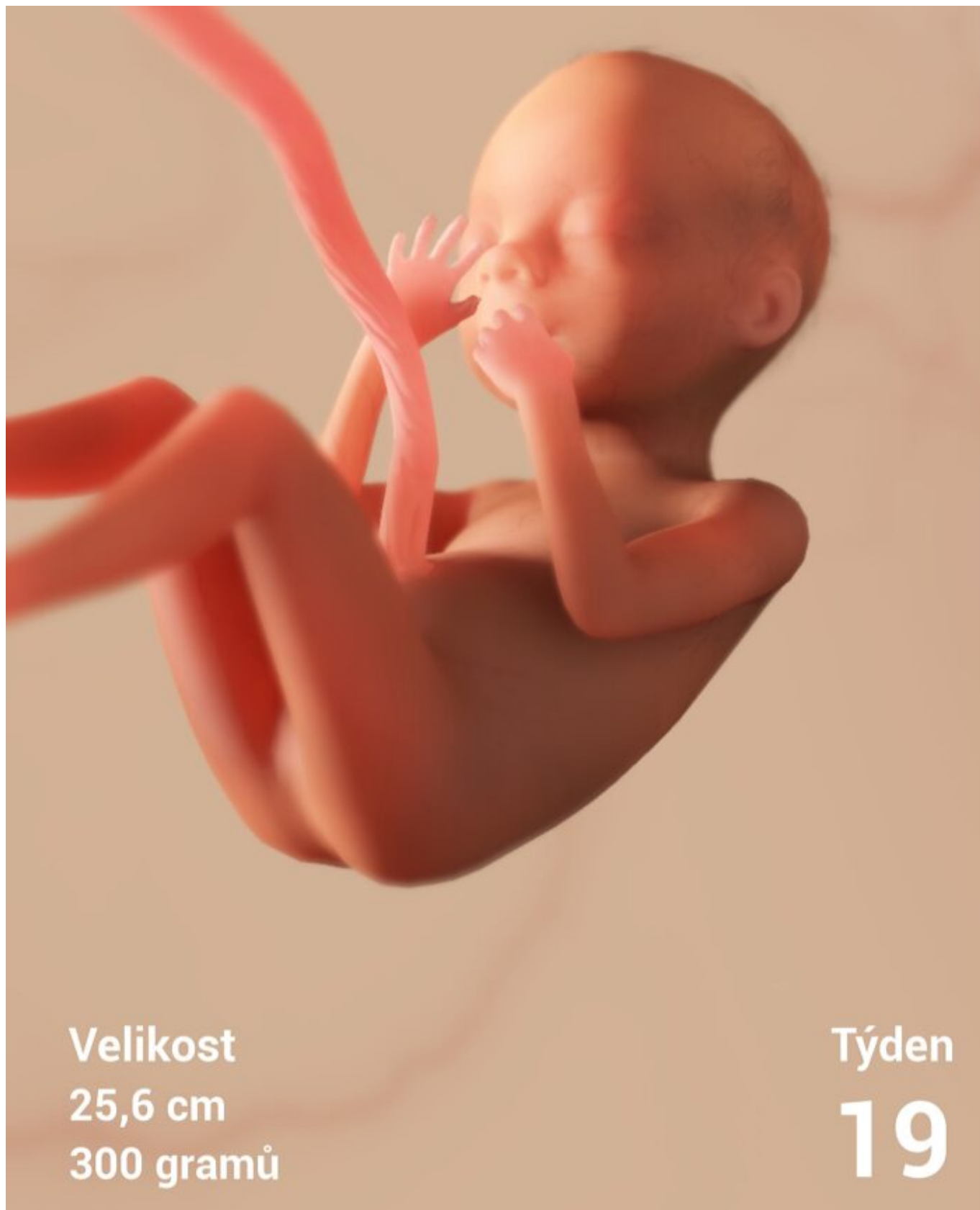

Svědectví: 2. Byla jsem těhotná s postiženým dítětem - Downův syndrom

Ilustrační foto plodu v období, kdy se diagnostikuje Downův syndrom

Svědectví

Byla jsem těhotná s postiženým dítětem - Downův syndrom

Byla jsem těhotná, když mému dítěti diagnostikovali Downův syndrom. Pak mě manžel opustil.

“Chci si ponechat své dítě.”

Bylo to moje čtvrté těhotenství a šlo vlastně jen rutinní vyšetření v 19. týdnu, když jsem uviděla na ultrazvuku bílé body v srdci mého syna.

Doporučili mi vyšetření plodové vody. Ve stejný den jsem měla jehlu v břiše. O dva dny později mi doktor zavolał: “Máme špatné zprávy, vaše dítě má genetický defekt trisomii 21 - Downův syndrom.”

Zavolala jsem svému manželovi. Chtěl okamžitě přijít, ale nakonec přišel domů až večer. Jindy mi vždycky zavolał, když se opozdil.

Byla jsem sama a modlila jsem se: “Bože, co mám dělat? Proč jsi to dopustil?”

Dívala jsem se na videa o pozdních potratech. A o rodinách s dětmi, které mají Downův syndrom. To je můj způsob, jak si všechno srovnat v hlavě.

Cítila jsem, že je Bůh se mnou i s mým dítětem. Jako by mi říkal, že nás oba neopustí.

Během týdne jsem měla několik pohovorů, s genetikem, s konzultantem psychosociálního poradenského centra a s lékařem pro prenatální diagnostiku. Ten v své závěrečné zprávě napsal: “Přerušeni těhotenství je pro ni v současné době nepředstavitelné - její manžel má opačný názor.” Já sama jsem to nemohla formulovat lépe.

S manželem jsme o tom skoro nemluvili. Vůbec jsem ho nepoznávala. Jeho reakce byly pro mě naprosto cizí.

Později jsem se dozvěděla, že byl v den diagnózy u své matky. Prý mu řekla, že lidi, kteří mají postižené dítě, vůbec nevycházejí z domova. Někdy si říkám, co by bylo, kdyby tehdy poprvé mluvil s někým, kdo by na tu zprávu reagoval pozitivně. Často se mi zdálo, jako by se můj manžel hodně nechával ovlivnit názory druhých.

Říkala jsem si: Je v šoku, bude to nějakou dobu trvat, než to zpracuje.

Můj manžel řekl: “Buď já nebo dítě!”

Byla jsem velmi netrpělivá, protože jsme se museli rozhodnout. Už jsem byla v pátém měsíci! Vzpomínám si, jak mi tehdy můj manžel řekl: “Znáš můj postoj, buď já nebo dítě.” Druhý den byl pryč. Ještě mi vzkázal: “Vrátím se, až bude to dítě pryč.” Ale už se nikdy nevrátil.

Před tou nešťastnou diagnózou se na dítě opravdu moc těšil a říkal o něm všem, stejně jako u mých předchozích těhotenstvích.

Byli jsme manželé 20 let - samozřejmě naše manželství nebylo vždy harmonické. Naši synové měli tenkrát 7, 18 a 20 let. Pracovala jsem jako školní asistentka a hlídala jsem děti. Žili jsme spokojeně v naší rodné obci.

Bylo nám spolu dobře. A teď se to všechno najednou sesypalo jako domeček z karet.

“Dej to pryč, pak bude všechno zase normální.”

Každý k tomu chtěl něco říct. Ze širšího okruhu přátel ale i z rodiny zaznívaly věty jako: “Bereš svým dětem otce.” nebo: “Musíš teď mít dítě za každou cenu?” Měla jsem pocit, že ode mně očekávají, že půjdu na potrat.

Ale hledala jsem povzbuzení a posilu pro rozhodnutí, nechat si své dítě. Modlila jsem se:

“Bože, já ti věřím, že s námi oběma budeš, že nám pomůžeš, abychom to zvládli. Prosím, dej mi sílu a odvahu.”

Také jsem mluvila s porodními asistentkami a dostalo se mi podpory od úplně cizích lidí, které jsem kontaktovala na internetových fórech nebo poradenském centru. Dokonce i někteří blízcí přátelé a sestry ze sboru stáli za mnou: “Hanko, ty bys to přece neudělala. Jestli si to dítě necháš vzít, už nikdy nebudeš mít radost.” S ostatními jsem přerušila vztahy.

Mezitím jsme se rozvedli

Můj syn Péťa se narodil a má teď šest let. V mém životě nezůstal po jeho diagnóze kámen na kameni, nic nebylo jako dříve. Zůstala jsem sama. Přestěhovala jsem se do jiného města. A hodně jsem pobývala v nemocnicích, protože Péťa měl těžkou srdeční vadu. Mezitím jsme se s manželem rozvedli.

Můj bývalý muž žije v novém vztahu a platí mi vyživné – jen minimální povinnost. Moji dva nejstarší synové se nechtějí se svým otcem stýkat, jen ten 14letý se s ním setkává, asi tak jednou za dva měsíce.

Můj bývalý muž a já jsme o tom už nikdy nemluvili. Netrápilo ho svědomí a úplně mě vymazal ze svého života.

Jsem přesvědčena, že jsem se rozhodla správně. Jsme v pohodě. Péťa je skvělé dítě, vyzařuje z něj neuvěřitelná srdečnost.

Můj život je nyní zcela jiný než před narozením Péti. Mnoho známých a přátel, od kterých se mi dostalo podpory a povzbuzení, je se mnou i dnes.

Ano, měla jsem extrémně namáhavé období a těžko mohu plánovat budoucnost. Život se mi pořád mění. Ale je mi krásně. Bůh byl s námi a dává nám sílu, lásku i radost z každého dne.

Hanka, 47 let

(red. upraveno)

Downův syndrom je geneticky podmíněná anomálie chromozomů (22 párů a 1 trojici). Nazývá se jinak i trizomie, aneuploidie atd.

Lidé s Downovým syndromem trpí tělesnými malformacemi, jejich duševní vývoj je zpomalený. Dále mají vyšší pravděpodobnost výskytu některých nemocí než běžná populace.

V Evropě je 92 % plodů s Downovým syndromem usmrceno interrupcí. Interrupce plodu s Downovým syndromem je v České republice legální do 24. týdne od početí, např. na Islandu dochází k porodu dítěte s Downovým syndromem v minimu případů, jelikož matky po pozitivním screeningu využívají interrupce.

Proti umělým potratům dětí s Downovým syndromem vystupoval například francouzský vědec Jérôme Lejeune, který díky svým objevům umožnil prenatální diagnostiku Downova syndromu. Později se stal odpůrcem potratů dětí s Downovým syndromem a uvedl:

„Byl jsem lékař, který je měl uzdravovat. A když teď odcházím, mám pocit, že jsem přispěl k jejich zavržení.“

-vanek-

Související článek:

[Mám pocit viny, moje dítě má Downův syndrom](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)